

saa trænger vi, hvis Ministeriet ikke vil gribe ind her, til en videre Udvikling af den Frihed og Selvbestemmelsesret, der ved de J. C. Christensenske Kirkelove er givet Menighederne.

Selvfølgelig kan jeg godt forstaa, at man ikke kan hænge alt, hvad man virkelig kan kalde Juks, op, men naar man nu er kommet saa vidt, at man kasserer Billeder af en Mand, som Gang paa Gang har udstillet paa fremmede store Kunstudstillinger og vundet et Navn, saa er dette et glimrende Eksempel paa, hvordan Forholdene i det hele taget i Øjeblikket er herhjemme med Kunsten og Kunstakademiet. Ved denne Udstilling og efter dens Katalog var der det ejendommelige, at der var ikke mindre end 10 store Billeder, som alle var kasseret herhjemme ved den aarlige Foraarsudstilling og derefter sendt til Paris og udstillet paa Salonen, hvor man er meget skrap med, hvad man giver Adgang for, ikke mindst af fremmede Kunstnere.

Altsaa, saadan stiller man sig her, og naar man taler med de Mænd, der har med dansk Kunst at gøre, siger de: Hvad bryder vi os om det, vi ved, hvad der er Kunst! Men det kan dog ikke være Meningen, navnlig da ikke, naar man anvender Statens Penge derpaa. Hvad Altertavlerne angaar, mener jeg, at det vigtigste maa være, at en Altertavle er saadan, at den kan være til Opbyggelse i Kirken. Derfor maa jeg alvorligt henstille til den højtærede Kirkeminister — nu er han forsvundet —, at han tager denne Sag op og sørger for, at denne Altertavle kan blive opstillet paa det Sted, den er bestemt for, og hvor man ønsker den, aldeles bortset fra, om denne Altertavlekommission behager at finde, at den ikke tiltaler de Herrer. Meningen er jo dog ikke, at vore Kirker skal være Museer for moderne Kunst. Vi ofrer nok paa den; jeg henviser til det, som bliver stillet op i Statens Museum for Kunst, hvor saa mange Forfærdeligheder er at skue.

Saa vil jeg gerne omtale endnu et Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Studentermængden. Det er et Spørgsmaal, som jo er drøftet for nylig, og jeg ved, at ogsaa den højtærede Undervisningsminister har udtalt sin Betænkelighed ved den store Mængde Studenter, vi faar. Denne Sag har en dobbelt Side. Den kan ses baade fra Studenternes Side, om jeg saa maa sige, hvad de skal bruges til, og den kan ikke mindre ses fra Universitetets Side, ud fra Synspunktet, hvorledes det skal

være muligt for Universitetet at levere en Undervisning, som er fyldestgørende til denne Studentermængde.

De Planer, som har været fremme fra Professor Arups Side om at levere en Undervisning i det første Aar for denne Studentermængde for at aflaste det gamle Universitet, Planer, som skulde være en Slags Begyndelse til Aarhus Universitet, giver Anledning til at berøre dette Spørgsmaal, og jeg maa for mit Vedkommende udtale en Beklagelse af, at selve de finansielle Forhold er af en saadan Art, at man ikke er i Stand til at tænke paa at gennemføre disse Tanker om et Universitet til, idet jeg er ganske enig med dem, der mener, at et saadant Universitet er nødvendigt. Jeg beklager altsaa ganske særlig, at man har ladet de Chancer gaa bort, som jo dog frembød sig for Muligheden af et Universitet i Aarhus, igennem de Gaver, der var givet netop med dette for Øje. Men det er jo en Sag, vi ikke kan komme ind paa her, da det Spørgsmaal af finansielle Grunde ikke ligger for.

Noget andet er imidlertid, at det kan jo ikke gaa ved Universitetet med denne Mængde Studenter. Forholdene er saadanne, at man maa sige, at baade Auditorier, Laboratorier, Læsestuer og Biblioteker er ikke indrettet paa denne Mængde. Hvad angaar det Spørgsmaal, der i de sidste Dage har tildraget sig særlig Opmærksomhed, Filosofikumuddannelsen, er det virkelig uretfærdigt mod disse unge, at de skal tvinges til at faa Undervisning af en eller anden Lærer, hvis Undervisning de ikke kan følge, naar den anlægges efter den højere Matematiks Forudsætninger. Det er uheldigt, at unge Mennesker, der mangler de Forudsætninger fra Skolen, der er nødvendige, bliver henvist til en bestemt Professor.

Sagen er den, at det foregaar som bekendt ved Universitetet paa den Maade, at hver af de filosofiske Professorer har kun og kan kun have et begrænset Antal af Studenterne, og alle Russer vil absolut til Professor Kuhr, og saa stormer de Universitetets Kontor for endelig at blive indtegnet til denne Filosofikumundervisning hos Professor Kuhr. Da Semestret begyndte sidst, havde man det opbyggelige Syn ved Universitetet, at de smadrede Ruderne og rev hinandens Tøj i Stykker og masede paa for endelig at blive indtegnet hos Professor Kuhr, og de sidste, der var saa ulykkelige at komme i den sorte Gryde, kom altsaa til Professor Jørgensen, den „matematiske“ Professor, som de nødigt vil til-